

indrømme, at der er noget abnormt i at gøre ganske andre Arveretsregler gældende paa dette Omraade, end der gælder i Almindelighed, men jeg skal i den Henseende kun sige, at det forekommer mig, at den Betragtning kun er berettiget, saa længe vi alene fæste Blikket paa den formueretlige Side af Sagen, hvormod det maa erkendes — og jeg tror i den Henseende at være i Overensstemmelse med Landen i Lovforslaget — at ved Siden af den formueretlige Side af Sagen er der andre og lige saa berettigede Hensyn at tage.

Der er en anden Ting, jeg vil henlede Opmærksomheden paa. Det er den i § 28 omhandlede Kommission af sagkyndige. Jeg tilstaar, at jeg stiller mig noget skeptisk over for denne sagkyndige Kommission, der skal vælges af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet blandt lærde, Forfattere, Komponister, Boghandlere, Musikhandlere og andre dertil egnede Personer. Jeg ved ikke, om det er Meningen, at denne Kommission, bestaaende af alle disse Elementer, i hvert enkelt Tilfælde skal afgive sit Votum, eller om man i enkelte Sager skal gøre et Udvalg, i musikalske Sager tage de musikalske Medlemmer o. s. fr., men det er ganske vist forudsat, at de nærmere Regler om Kommissionens Organisation, om Forretningsgangen ved samme o. s. v., skulle fastsættes af Ministeren. Det forekommer mig, at man derved i Grunden fra Lovgivningsmagtens Side giver Afgørelsen af de forskellige Spørgsmaal, der kunne fremkomme, fra sig og lægger dem over til Ministeren. Det er meget muligt, at det i det hele kan ordnes paa en saadan Maade, at de Tvivl, jeg har overfor den ny Institution, derved ville forvinde, og jeg vil faare gerne forudsætte, at en saadan Ordning vil blive gennemført fra Ministerens Side; men det forekommer mig dog at være en noget betænkelig Ting fra Lovgivningsmagtens Side at godkende en saadan Institution med den Myndighed, der lægges i dens Hænder, saa længe man ikke tager noget nærmere ved, hvorledes denne Kommission overhovedet kommer til at virke. Ser man hen til, hvad denne Kommission skal afgøre, saa henvises der til §§ 5, 6 og 12. I § 5 tales der om det Tilfælde, at der mellem de berettigede Personer er Uenighed om, paa hvilken Maade eller under hvilke Betingelser Offentliggørelsen skal ske, altsaa om et Værk skal udgives paa den ene eller den anden Maade, om f. Eks. et dramatisk Arbejde skal udgives i Tryk og sælges gennem Boghandleren, eller om man skal foranledige det opført, eller om man skal blive staaende ved at lade det op-

læse og saa fremdeles. Det er Spørgsmaal, der kunne være af den allerstørste Interesse baade med Hensyn til den Virkning, det litterære Arbejde skal gøre, den Betydning, det skal faa, og med Hensyn til den formueretlige Side af Sagen. Det er dog lidt tvivlsomt, om man skal give denne Kommission en saa stor Myndighed. Efter § 6, som handler om dramatisk-musikalske Værker og Musikværker, til hvilke der hører Tekst, kommer de samme Regler til Anvendelse. Men gaar man til § 12 — og det er det andet af de Tilfælde, hvori Kommissionen skal virke, bortset fra den Del af dens Virksomhed, der bestaar i at give Respona i forskellige Tilfælde — saa faar Kommissionen den Opgave, at naar der er Strid mellem en Forfatter og Kreditorerne, navnlig Kreditorer, der have gjort Udlæg, om hvorvidt Forfatteren skal have Lov til at foretage Forandringer i sit Værk, saa er det Kommissionen, der skal afgøre, om han skal have Lov til at foretage disse Forandringer eller ikke. Jeg nægter ikke, at min Sympati foreløbig er paa Forfatterens Side. Jeg synes, at det er haardt nok, naar en Forfatter er kommen til den Erkendelse, at hans Arbejde trænger til en Revision eller Omdannelse, mere eller mindre Gennemtænkning, og hans Kreditorer mene nej og sige, at det er bedst, at det udkommer, som det foreligger — at saa denne Kommission skal kunne give Kreditorerne Medhold og tvinge Forfatteren til at lade sit Arbejde udgaa i den Form og Skikkelse, som han nu selv anser for ueheldig; men hvad der gør Kommissionens Indstriden her, synes mig, dobbelt betænkelig, er, at der er tilføjet, at den afgør med bindende Virkning, om de af Forfatteren inden en af Kommissionen fastsat Frist angivne Forandringer uden Skade for Kreditorerne kunne foretages. Det fremhæves altsaa, at det Hovedhensyn, der skal tages, er ikke det litterære Hensyn, for at udtrykke mig kort, men Hensynet til Kreditorernes Fordel. Der er altsaa en Forfatter, som er kommen til den Erkendelse, at — for at jeg skal nævne et Eksempel — et vist Parti i hans Værk er afsluttet saaledes, at det vil vække Antydning paa en eller anden Maade. Dette ønsker han at forandre, men Kreditorerne mene, at som det foreligger, er det mere pikant, at det maasse saaledes kan finde flere Læsere, end dersom den Forandring foretoges, som Forfatteren ønsker, og saa skal denne Kommission se, hvorvidt Forfatteren eller Kreditorerne have Ret, og dersom Kommissionen mener, at en Forandring mulig kan medføre en mindre Afsetning af det paagældende Arbejde, skal Forfatteren ikke have Lov til at foretage den